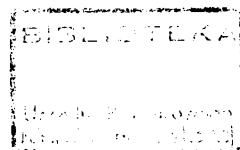

Warszawa, 4 marca 1933 r. 2

E05b 65/52

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 17645.

Kl. 68 a 98.

Herman Ladner
(Kraków, Polska)
i Izidor Beer
(Warszawa, Polska).

Zamek do kufrów.

Zgłoszono 13 października 1931 r.

Udzielono 30 listopada 1932 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy zamka do kufrów, zamykanego zapomocą dwóch klinów albo zapomocą zębarki i zapadki, przyczem klin lub zębatkę stanowi wrzeciędz zamka, a sam zamek jest umocowany na drugiej części np. kufra i jest zapatrzony w drugi klin albo w zapadkę. Wrzeciędz może być zaciskany w tym zamku w dowolnym położeniu.

Znane są zamki do kufrów, zamykane zapomocą dwóch klinów. Kliny te służą w znanych zamkach jedynie do umożliwienia względnie uniemożliwienia przesuwania rygla. W danym przypadku wynalazek dotyczy takiego zamka, który może być za-

mykany i ryglowany w rozmaitych położeniach pokrywy kufra.

W razie zastosowania klinów można pokrywę ustalać w dowolnym położeniu, natomiast w razie zastosowania zębarki i zapadki poszczególne położenia są określone zapomocą odległości między zębami tej zębarki.

Na rysunku przedstawiono kilka przykładów wykonania wynalazku. Fig. 1 przedstawia widok z przodu zamka według pierwszej odmiany, po usunięciu zewnętrznej przykrywki zamka, fig. 2, 3 i 4 — następne trzy odmiany zamka w tym samym widoku.

W przykładzie wykonania według fig. 1, wrzeciędz 1, umocowany zapomocą zawias 2 na pokrywce kufra, rozszerza się ku dołowi. Obydwie części zawiasy są umocowane na osi, najlepiej przesuwnie względem siebie, w celu ułatwienia wprowadzania wrzeciędza do szczeliny zamka. Wrzeciędz 1 opiera się jednym bokiem o prowadnicę 3, natomiast drugi jego bok dotyka powierzchni bocznej klina 4, który jest osadzony przesuwnie w szczelinie zamka, przyczem sprężyna wypycha go stale ku górze. Klin jest zaopatrzony w uchwyt, wystający przez szczelinę w przykrywce zamka; zapomocą tego uchwytu można klin ręcznie przesuwać.

Przy zamykaniu zamka klinowaty wrzeciędz 1 jest wsuwany do szczeliny zamka, przyczem należy naciskać klin 4 wdół, dopóki nie zwolni się dostateczna przestrzeń na wrzeciędz. Wrzeciędz, docisnięty klinem, nie może być wyciągnięty z zamka, natomiast może być w szczelinie opuszczany coraz niżej. W ten sposób wrzeciędz wraz z pokrywą kufra można ustalać w każdym żądanym położeniu. W celu otwarcia zamka należy klin 4 przesunąć wdół wbrew działaniu sprężyny, zapomocą wspomnianego uchwytu.

W celu ryglowania zamka kluczem stosuje się urządzenie, które uniemożliwia przesuwanie klina wdół po wprowadzeniu wrzeciędza do szczeliny zamka. Urządzenie ryglujące może być wykonane dowolnie; zasadą jest, aby rygiel 6 znajdował się pod naciskiem sprężyny i aby w czasie obracania klucza był przesuwany pod podstawą klina. Rygiel 6 posiada szereg wycięć schodkowych 7, które dają możliwość ustalania klina w kilku położeniach.

W celu ustalania klina 4 w dolnym (otwartym) położeniu, stosowane jest urządzenie ustalające, składające się z zapadki 8, obracającej się na osi 9, oraz ze sprężyny 10, która stale dociska zapadkę w prawo do wrzeciędza 1, względnie do klina 4.

O ile klin jest odsunięty wdół, wówczas sprężyna 10 przesuwą w prawo zapadkę 8, która swym schodkowym końcem 12 opiera się o górny koniec klina 4 i ustala go w dolnym położeniu. O ile w tem położeniu zapadki wyciągany jest z zamka wrzeciędz 1, wówczas szerszy dolny koniec wrzeciędza odsuwa zapomocą zęba 11 zapadkę 8, która jest wtedy przesuwana wbrew naciśkowi sprężyny 10, wobec czego klin zostaje oswobodzony i wskutek działania sprężyny odskakuje w swe normalne górne położenie.

Na fig. 2 przedstawiono odmianę wykonania wrzeciędza 13, który jest rozwidlony. Jedno ramię 14 posiada kształt klina, drugie zaś ramię 15, o równoległych powierzchniach bocznych, suwa się po listwach 16 i 17. Klin 4 działa tak samo, jak w przykładzie wykonania według fig. 1. Ustalanie klina 4 w najniższym położeniu jest dokonywane w ten sposób, że między ramieniem 15 wrzeciędza a listwą prowadniczą 17 umieszczona jest sprężyna 18, która górnym końcem jest umocowana, dolny zaś jej koniec posiada dążność do oddalania się od listwy prowadniczej 17. Klin 4 posiada schodkowane wycięcie 19. O ile po wsunięciu wrzeciędza 13 klin 4 zostanie naciśnięty wdół, wówczas dolny koniec sprężyny 18 oprze się o wycięcie 19 w klinie 4, ustalając ten klin w dolnym skrajnym położeniu. Następnie przy wyciąganiu wrzeciędza 13, sprężyna 18 wyskakuje z wycięcia, wskutek czego klin zostaje oswobodzony i przybiera swe pierwotne górne położenie.

Na fig. 3 przedstawiono następną odmianę wykonania urządzenia do zatrzymywania klina, w zastosowaniu do wrzeciędza 13 według fig. 2. Listwa prowadnicza 17 posiada rowek 20, w którym umieszczona jest sprężyna 21 z dwiema odpowiednio ukształtowanymi końcówkami 22 i 23. Długość sprężyny jest tak obliczona, aby w stanie ściśniętym mogła zmieścić się wraz

z obydwoma końcówkami w rowku. Gdy wrzeciędz jest wyciągnięty, to końcówka 22 wystaje z rowka nazewnątrz. Gdy zamek jest zamknięty, wówczas ramię 15 wrzeciędza wypycha końcówkę 22 do rowka. Gdy klin 4 jest odciągnięty wdół, wówczas końcówka 23 wystaje z rowka i przytrzymuje ten klin aż do wysunięcia wrzeciędza, po czym końcówka 22 zapada znowu, a końcówka 23 zostaje wciągnięta do rowka, tak że klin powraca w swe górne położenie wyjściowe.

Fig. 4 przedstawia inną odmianę wykonania zamka, w którym wrzeciędz jest wykonany jako zębatka. Wrzeciędz 24, umocowany na pokrywie kufra, jest zaopatrzony na swem przedłużeniu 25 w zęby 26. Zapadka 27 jest odpowiednio prowadzona i jest naciskana sprężyną 28 w kierunku zębatego, zapadając swym końcem we wręby zapadki, wobec czego przesunięcie zębatego wgórę jest niemożliwe, natomiast można ją posuwać wdół aż do najniższego położenia. W celu zwolnienia zapadki i wyciągnięcia wrzeciędza z zamka zastosowany jest suwak 29, który w szczelinie zewnętrznej ścianki zamka może być przesuwany zapomocą uchwytu, w kierunku ku występowi 30 zapadki 27. Zapadka ta zostaje wówczas odsunięta tak, iż zębatka zostaje zwolniona i wrzeciędz może być wyciągnięty z zamka. Występ 30 zapadki i suwak 29 w położeniu otwartym zamka są przedstawione liniami kreskowanymi. Jeden koniec suwaka 29 naciska na występ 30, drugi koniec zaś, dzięki większej szerokości, opiera się zewnętrznie o zęby tak, że zębatka może być bez przeszkody wysuwana. W chwili, gdy zębatka zostanie wysunięta wgórę w takim stopniu, że już nie daje żadnego oparcia suwakowi 29, wówczas występ 30 pod działaniem sprężyny 28 sprowadza tę zapadkę znowu w pierwotne położenie (przedstawione linią ciągłą).

W celu umożliwienia zamykania zamka zapomocą klucza stosuje się następujące

urządzenia. Trzpień 31, uruchomiany zapomocą klucza, zapada w położeniu zamknięcia między występ 30 a suwak 29, wobec czego wszelki ruch suwaka 29 w kierunku występu 30 jest niemożliwy, tak iż zapadka 27 nie może być odsunięta od zębatego.

Takie wykonanie umożliwia opuszczanie wdół zębatego bez przeszkody nawet wtedy, gdy zamek jest zamknięty na klucz. Suwak 29 jest dogodny nawet w tym przypadku, gdy kufer jest zaopatrzony w dwa lub więcej zamków, gdyż w celu otwarcia kufra można kolejno zwalniać z zarygłowania suwaki każdego zamka. Inna zaleta suwaka polega na tem, że niema potrzeby uruchomiania go ręką w celu cofania w położenie pierwotne, gdyż następuje to samoczynnie w czasie zamykania zamka.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Zamek do kufrów, zamykany zapomocą dwóch klinów lub zapomocą zębatego i zapadki, znamienny tem, że wrzeciędz, umocowany przegubowo na jednej części kufra, jest wykonany jako klin albo zębatka, a sam zamek, umocowany na drugiej części kufra, posiada drugi klin, względnie zapadkę, przyczem wrzeciędz jest wprowadzany do zamka równolegle do powierzchni zamka i jest ustalany w tym zamku na dowolnej pożądaney wysokości.

2. Zamek według zastrz. 1, znamienny tem, że obydwie części (1, 2) zawiasy, zapomocą której wrzeciędz jest umocowany na jednej części kufra, są osadzone na osi zawiasy przesuwne względem siebie, w celu ułatwiania wsuwania wrzeciędza do zamka.

3. Zamek według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że posiada rygiel (6) dowolnej konstrukcji, który zapomocą klucza jest ustawiany przed klinem (4), uniemożliwiając cofanie tegoż.

4. Zamek według zastrz. 3, znamienny tem, że rygiel (6) jest zaopatrzony w wy-

cięcia schodkowe (7) na końcu, zwróconym do klina.

5. Zamek według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że jest zaopatrzony w zapadkę (8), która jest dociskana sprężyną (10) ku wrzeciędzowi (1) i w swem dolnym położeniu skrajnem znajduje się przed górnym końcem klina, przyczem zapadka ta posiada ząb lub występ (11), współdziałający z szerszym zewnętrznym końcem wrzeciędza.

6. Zamek według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że wrzeciędz (13) posiada kształt rozwidlony (fig. 2, 3), przyczem jedno jego ramię (14) posiada kształt klina, drugie zaś ramię (15) o bokach równoległych jest prowadzone między odpowiednimi listwami (16, 17) zamka.

7. Zamek według zastrz. 1 i 6, znamienny tem, że między ramieniem (15) wrzeciędza, prowadzonym obustronnie, a listwą prowadniczą (17), znajdującą się między obydwoma ramionami (14, 15), umieszczona jest płaska sprężyna (18), umocowana na jednym końcu i posiadająca dążność do odchyłania się od klina (4), przyczem ten klin (4) posiada wycięcie (19), w które sprężyna zapada, gdy wrzeciędz zajmuje położenie dolne.

8. Zamek według zastrz. 6, znamienny tem, że w listwie prowadniczej (17), umieszczonej pomiędzy obydwoma ramionami wrzeciędza, wykonany jest rowek (20), w którym znajduje się sprężyna (21) z zapadkowemi końcówkami (22 i 23).

9. Zamek według zastrz. 1, znamienny tem, że wrzeciędz, wykonany w kształcie zębatki, współdziała ze sprężynową zapadką (27), która zapada we wręby zębatki.

10. Zamek według zastrz. 9, znamienny tem, że posiada suwak (29), uruchomiany np. ręcznie, który współdziała z zapadką (27) lub z jej występem (30), odsuwając tę zapadkę od zębatki (25), przyczem po wysunięciu zębatki z zamka suwak powraca w swe położenie wyjściowe pod działaniem tej sprężynowej zapadki (27).

11. Zamek według zastrz. 9 i 10, znamienny tem, że posiada trzpień (31), uruchomiany zapomocą klucza i wsuwany między suwak (29) a zapadkę (27) lub jej występ (30).

Herman Ladner.

Izydor Beer.

Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

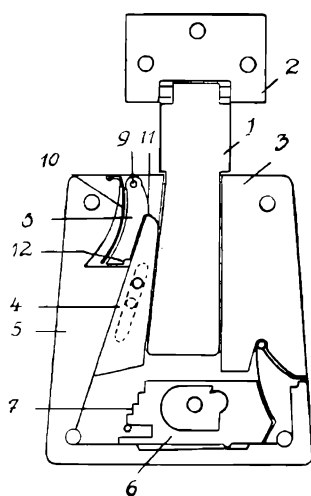

Fig. 2

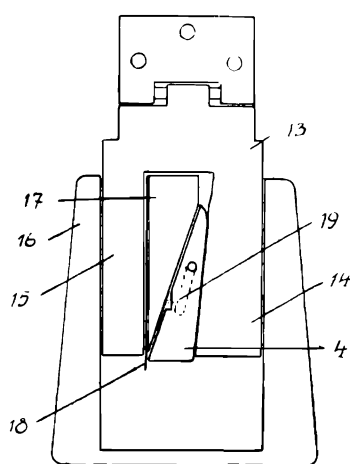

Fig. 3

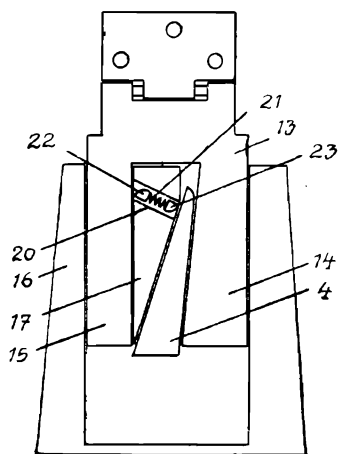

Fig. 4

